

РЕШЕНИЕ

№ 32831

гр. София, 08.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав, в
публично заседание на 17.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **7171** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 118, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).
Образувано е по жалба на И. Г. Г., чрез адв. Г. Г., срещу Решение №1040-21-348/06.06.2025 г., издадено от Директора на ТП на НОИ С. град, с което е отхвърлена жалбата на Г. срещу Разпореждане № 214-00-5699-1 от 16.04.2025 г. на ръководителя на осигуряването за безработица. В жалбата се излагат аргументи, че оспореното решение е незаконосъобразно поради неспазване на установената форма, а именно мотивите на процесното решение и на разпореждането, което същото потвърждава, са бланкетни, непълни и неясни, което нарушава правото на защита на жалбоподателя. Твърди се, че административният орган не е обсъдил задълбочено представените в хода на административното производство доводи и доказателства, а еднопосочно е цитирал разпоредбата на чл. 141 от Търговския закон. Цитира се практика на Върховния административен съд за приравняване на бланкетните мотиви на пълна липса на мотиви, самостоятелно основание за отмяна на акта съгласно чл. 146, т. 2 от АПК. Релевира се, че оспорваният акт е издаден в условията на множество съществени нарушения на административнопроизводствените правила, като служебно не е изяснил фактите и обстоятелства по случая, в нарушение на чл.35 и чл.9, ал.2 АПК. Сочи се и материална незаконосъобразност, доколкото изискването на нормата на чл.54а, ал.1, т.3 КСО е за упражняване на реална трудова дейност, за която лицето подлежи на задължително осигуряване. Според жалбоподателя в случая търговското дружество с месеци не е извършвало дейност по смисъла на §1, т.30 от ДР на Закона за счетоводството /ЗСч/, изпълнило е своите задължения съгласно чл.38, ал.9, т.2 от ЗСч, като е заявило вписване на съответните законоизискуеми документи в Търговския регистър при Агенция по вписванията и въпреки това

му е отказано дължимото ПОБ, защото формално фигурира като вписан управител на дружеството. Позовава се на практика на ВАС. На последно място, се излагат твърдения за несъответствие на акта с целта на закона. Моли съда да отмени обжалваното решение и върне преписката на органа за ново произнасяне по заявлението на Г. за отпускане на парично обезщетение за безработица. Претендират се разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява, не се представлява. В писмена молба от процесуалния представител на жалбоподателя се поддържа жалбата, с искане същата да се уважи, както и да се присъдят разноски, съгласно приложен списък с разноски, ведно с договор за правна помощ и съдействие.

Ответникът- директорът на ТП на НОИ С.-град в съдебно заседание чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Акцентираща, че в случаите, при които има периоди, през които не се упражнява трудова дейност и през тези периоди ако не са внасяни осигурителни вноски, то тези периоди се считат за прекъсване на осигуряването, а не за прекратяване на осигуряването, като изискването на чл.4, ал.1, т.7 КСО е лицата, които ще ползват такива обезщетения, да имат прекъсване на осигуряването. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура– редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

На 04.04.2025 г. И. Г. Г. подал Заявление вх. № 214-00-5699/04.04.2025 г. на ТП на НОИ- С. град, за отпускане на парично обезщетение за безработица, като декларира, че правоотношението му с „БОЛЕРОН“ АД, на основание чл.328, ал.1, т.3 от КТ е прекратено, считано от 04.03.2025 г. по чл. 328, ал. 1, т. 3 от КТ. Приложил Заповед №02/27.02.2025 г. за прекратяване на трудовото правоотношение на И. Г. с „БОЛЕРОН“ АД, на длъжност „разработчик софтуер“, на основание чл. 328, ал. 1, т. 3 от КТ.

С Разпореждане № 214-00-5699-1 от 16.04.2025 г. на за ръководител на осигуряването за безработица /съгласно заповед №1015-21-17/27.01.2023 г. е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица по чл.54а от КСО, на основание чл.54ж, ал.1, вр. чл.54а, ал.1, т.3 КСО. В мотивите на административния акта е посочено, че Г. е вписан в Търговския регистър и регистър на юридическите лица с нестопанска цел /ТРРЮЛНЦ/ като управител на "КЕЙБЛ" ЕООД, ЕИК[ЕИК] и от дружеството са подавани данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/ като за лице, упражняващо трудова дейност по договор за управление. Позовавайки се на нормите на чл.10 КСО, чл.4 КСО, чл.140, ал.4 КСО е прието, че доколкото към 04.04.2025 г.- датата на подаване на заявление за отпускане на парично обезщетение за безработица /ПОБ/ по чл. 54а от КСО, Г. не е заличен като управител на "КЕЙБЛ" ЕООД, ЕИК[ЕИК], същият не отговаря на условията на чл. 54а, ал. 1, т. 3 от КСО и няма право на ПОБ.

Разпореждането е оспорено по реда на задължителния административен контрол с жалба на Г., с приложена декларация по чл.38, ал.9, т.2 от Закона за счетоводството, с която И. Г., в качеството му на представляващ „Кейбл“ ЕООД, декларира, че представляваното от него предприятие не е осъществявало дейност по смисъла на §1, т.30 от ДР на Закона за счетоводството през отчетния период 2024 г.

С оспорваното в настоящото производство Решение №1040-21-348/06.06.2025 г., издадено от Директора на ТП на НОИ С. град, е отхвърлена жалбата на Г. срещу Разпореждане № 214-00-5699-1 от 16.04.2025 г. на ръководителя на осигуряването за безработица.

В хода на съдебното производство е приета административната преписка, включително приложените от жалбоподателя писмени доказателства. Видно от приложената Декларация по чл.38, ал.9, т.2 от Закона за счетоводството от 26.03.2024 г., Г. е декларирал, че представляваното от него предприятие не е осъществявало дейност по смисъла на §1 , т.30 от ДР на ЗСч през отчетния период- 2024 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния 14- дневен срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, от лице, имащо правен интерес от оспорване, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съобразно задължението на съда по чл. 168, ал. 1 от АПК настоящият състав следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК. Съдът приема, че оспореното решение е издадено от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия съгласно чл. 117 ал. 3 от КСО – директора на ТП на НОИ –С. град, съгласно приобщената по делото Заповед №1712/17.08.2015 г..

Разпореждането, предмет на контрол също е издадено от компетентен административен орган. Съгласно чл. 54ж, ал. 1 от КСО това е длъжностното лице, на което е възложено ръководството на осигуряването за безработица или друго длъжностно лице, определено от ръководителя на териториалното поделение на Националния осигурителен институт. Видно от представената по делото Заповед № 1015-21-17/27.01.2023г. на директора на ТП на НОИ С.-град, на Г. Г. е възложено да изпълнява функции на административен орган по чл.54ж ал.1 и ал.3, чл.54ж ал.3, във връзка с чл.114, ал.1 от КСО. Същото лице се явява материално и териториално компетентния административен орган да стори това съгласно нормата на чл. 54ж, ал. 1 от КСО.

Оспореното решение, както и потвърденото с него разпореждане отговарят на изискванията на чл. 117, ал. 5 от КСО, във връзка с чл. 59, ал. 2 от АПК. Същите съдържат фактическите и правните основания, послужили за издаването им.

Според чл.54л, ал.1 КСО отпускането, изчисляването, изменянето, отказването, спирането, прекратяването, възобновяването и възстановяването на паричните обезщетения за безработица се извършват въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 и на данните, декларирани в подадените от лицата документи за отпускане на обезщетенията при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет. Съгласно чл.5, ал.4, т.1 КСО осигурителите, осигурителните каси, самоосигуряващите се лица и работодателите периодично представят в Националната агенция за приходите данни за: 1. осигурителния доход, осигурителните вноски за държавното обществено осигуряване, Учителския пенсионен фонд, здравното осигуряване, допълнителното задължително пенсионно осигуряване, вноските за фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите", дните в осигуряване и облагаемия доход по Закона за данъците върху доходите на физическите лица- поотделно за всяко лице, подлежащо на осигуряване.

Според разпоредбата на чл. 54а, ал. 1 от КСО право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването и които: 1. имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; 2. не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168; 3. не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл. 114а, ал. 1 от Кодекса на труда. Нормата на чл.54а, ал.4 КСО

предвижда, че паричното обезщетение за безработица се изплаща от датата на последното прекратяване на осигуряването, ако: 1. заявлението по ал. 3 е подадено в тримесечен срок от тази дата; 2. лицето се е регистрирало като безработно в Агенцията по заетостта в срок 7 работни дни от тази дата.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ, като в ал.2 е предвидено, че осигуряването се прекъсва през периодите, които не се зачитат за осигурителен стаж, независимо че дейността по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 не е прекратена. Според чл. 6, ал. 3 от КСО осигурителни вноски се дължат върху получените или начислените, но неизплатени брутни месечни възнаграждения, но върху не по-малко от минималния осигурителен доход по ал. 2, т. 3 и не повече от максималния месечен размер на осигурителния доход.

В §1, т.3 от ДР на КСО е дадена легална дефиниция на понятието "Осигурено лице"- физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и чл. 4а1, ал. 1, за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1- 3 и 5. Самоосигуряващите се лица се смятат за осигурени за времето, през което са внесени дължимите осигурителни вноски по чл. 6, ал. 8, а лицата по чл. 4, ал. 9, чл. 4а и чл. 4а1 се смятат за осигурени за времето, през което са внесени дължимите осигурителни вноски.

Задължително осигурените лица според чл.4, ал.1, т.7 КСО за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица по този кодекс са: управителите и прокуристите на търговски дружества, на еднолични търговци, на техните клонове и на клоновете на чуждестранни юридически лица, членовете на съвети на директорите, на управителни и надзорни съвети и контролорите на търговски дружества, синдиците и ликвидаторите, както и лицата, работещи по договори за управление на неперсонифицирани дружества и лицата, на които е възложено управлението и/или контролът на държавни и общински предприятия по глава девета от Търговския закон, техни подразделения или на други юридически лица, създадени със закон.

Съгласно чл.141, ал.1 ТЗ управителят организира и ръководи дейността на дружеството съобразно закона и решенията на общото събрание, а в ал.2 е разписано, че дружеството се представлява от управителя. В ал.7 на чл.141 ТЗ е визирано, че отношенията между дружеството и управителя се уреждат с договор за възлагане на управлението. Договорът се сключва в писмена форма от името на дружеството чрез лице, оправомощено от общото събрание на съдружниците, или от едноличния собственик. Съгласно чл.140, ал.4 ТЗ увеличаване и намаляване на капитала, приемане и изключване на съдружник, преобразуване на дружеството, избор и освобождаване на управител, както и назначаване на ликвидатор имат действие от вписването им в търговския регистър. Според ал.5 на чл.141 ТЗ управителят може да поиска да бъде заличен от търговския регистър с писмено уведомление до дружеството, а в ал. 6 е разписано, че овластяването и неговото заличаване имат действие по отношение на трети добросъвестни лица след вписването им.

В случая няма спор, че със Заповед №02/27.02.2025 г. е прекратено трудовото правоотношение на И. Г. с „БОЛЕРОН“ АД, на длъжност „разработчик софтуер“, на основание чл. 328, ал. 1, т. 3 от КТ.

Безспорно е, което се установява и след справка в Търговския регистър, че жалбоподателят И. Г. е управител на „КЕЙБЛ“ ЕООД, ЕИК-[ЕИК] и е едноличен собственик на капитала. Установено е

от административния орган, че от дружеството са подавани данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/ като за лице, упражняващо трудова дейност по договор за управление, т.е. задължително осигурено лице е за всички рискове, включително за безработица и не попада в хипотезата на самоосигуряващо се лице по чл.4, ал.3, т.2 КСО.

Спорът е концентриран върху това дали са изпълнени изискванията на закона за отпускане на обезщетение, конкретно относно условието по чл.54а, ал.1, т. 3, с оглед обстоятелството, че жалбоподателят заема длъжност управител на „КЕЙБЛ“ ЕООД. За да се отговори на този въпрос следва да се изясни дали неизвършването на дейност от дружеството- осигурител означава, че управителят не попада в хипотезата на чл.4, ал.1, т.7 КСО към датата на подаване на заявлението за ПОБ.

Жалбоподателят застъпва тезата, че изискването на чл.54а, ал.1, т.3 КСО е за упражняване на реална трудова дейност, за която лицето подлежи на задължително осигуряване, а в случая се установило обратното, тъй като търговското дружество с месеци не е извършвало дейност по смисъла на §1, т.30 от ДР на Закона за счетоводството /ЗСч/ и е изпълнило своите задължения съгласно чл.38, ал.9, т.2 от ЗСч, като е заявило вписване на съответните законовоизискуеми документи в Търговския регистър при Агенция по вписванията, поради което незаконосъобразно му е отказано ПОБ.

Настоящият съдебен състав споделя изложеното от жалбоподателя, че вписването на обстоятелствата относно управителя в Търговския регистър не е елемент от фактическия състав по избор на управител, тъй като конститутивният му ефект е ограничен по отношение само на трети лица. В този смисъл следва да се има предвид, че е налице вътрешно отношение между юридическото лице– търговското дружество като правен субект, и физическото лице– управител. Доколкото възникването на мандатното правоотношение между управителя и дружеството не е обусловено от вписването, то следва, че и прекратяването на органното правоотношение може да настъпи във вътрешните отношения преди заличаването на управителя от Търговския регистър и независимо от него, като основание за подобен извод е не само разпоредбата на чл. 140, ал. 4 от Търговския закон (ТЗ) във връзка с действието на вписването, но и текстът на чл. 141, ал. 6 от същия закон. В конкретния случай обаче, неосъществяването на дейност на дружеството, не е довело автоматично до прекратяване на отношенията на управителя с търговското дружество доколкото не са налице обективни находки или твърдения, че договорът за управление между Г. и „Кейбл“ ЕООД е прекратен, тъй като единствено при прекратяване на органното му правоотношение с дружеството се прекратява задължителното осигуряване. В подкрепа на горното е заложеното в чл. 54а, ал. 4 от КСО, според който началният момент за изплащане на паричното обезщетение за безработица е датата на последното прекратяване на осигуряването. Априори, независимо от подаването на декларация чл.38, ал.9, т.2 ЗСч, фактът на сключения възмезден договор за управление, който не се оспорва от жалбоподателя сочи на хипотезата на чл.4, ал.1, т.7 КСО. В този случай осигуряването възниква по право. По делото липсват доказателства, от които да е видно, че са предприети действия по прекратяване на договора за управление на Г. като управител на ТД, както към

датата на постановяване на административните актове, така и до настоящия момент. Съдът намира за нужно да отбележи, че не е относима цитираната съдебна практика в жалбата, тъй като не е налице идентитет по отношение на субектите и фактическите установявания. Така напр. решение по адм.д. №4355/2013 г. на ВАС касае не едноличен собственик и управител, а прокурист, който е подала заявление, с което е уведомила търговеца, че разваля с едностранно изявление договора за търговско управление, сключен между тях, като единствено промяната не е вписана в ТР. Т.е. в случая договора между търговеца и прокуриста е прекратен, независимо, че това обстоятелство не е вписано в ТРРЮЛНЦ. В решение по адм.д. № 897/2024 г. на ВАС се сочи, че заповедта на осигурителя (търговското дружество) за прекратяване на мандатното правоотношение е юридическият факт, от който се е породило правото на лицето да получава парично обезщетение за безработица (което той е посочил надлежно в заявлението си за отпускане на ПОБ), а не вписването в Търговския регистър. Посочено е още, че уведомлението по чл. 141, ал. 5 от ТЗ отразява действия на управителя по вписването в ТР на станалото вече прекратяване на органното му правоотношение с дружеството, осъществило се като юридически факт на 17.01.2023 г. Т.е. налице е прекратяване на правоотношението между търговеца и управителя, което е прието от касационната инстанция за релевантно, а не датата на вписване на това обстоятелство в ТР.

Предвид установеното в настоящото производство, съобразявайки разпоредбите на чл. 10, ал. 1 от КСО и на § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО касателно понятието „осигурено лице“, налага да се приеме, че следва да се свърже задължението за осигуряване с извършването на възмездна трудова дейност, както е при управителите на търговски дружества. В процесния казус може да се обоснове извод, че дори да е налице прекъсване на осигуряването по смисъла на чл. 10, ал. 2 КСО за част от периода, прекратяване на правоотношението на Г. като управител на търговското дружество "Кейбл" ЕООД не е налице, при което независимо, че дружеството не осъществява дейност за определен период от време, той продължава да отговаря за дружествените дела, съобразно закона, респ. изискванията на чл.141, ал.1 ТЗ, включително да подава декларация по чл.38 от ЗСч. Т.е., прекъсването на осигуряването не поражда права по чл. 54а, ал. 1 от КСО, тъй като в разпоредбата изрично е предвидена като предпоставка за възникване на право на парично обезщетение за безработица прекратяване на осигуряването.

Предвид горното съдът намира, че жалбата се явява неоснователна и следва да се отхвърли.

С оглед изхода на спора в тежест на жалбоподателя следва да бъдат възложени претендираните от ответника разноски под формата на юрисконсултско възнаграждение, които на основание чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ и чл. 144 АПК определя в размер от 100 лева.

Така мотивиран, Административен съд София град, III отделение, 73-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Г. Г. срещу Решение №1040-21-348/06.06.2025 г., издадено от Директора на ТП на НОИ С. град, с което е отхвърлена жалбата на Г. срещу Разпореждане № 214-00-5699-1 от 16.04.2025 г. на ръководителя на осигуряването за безработица.

ОСЪЖДА И. Г. Г., с ЕГН- [ЕГН], да заплати на ТП на НОИ- С. град юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване съгласно чл.119 от КСО.

СЪДИЯ: